

Доки я тебе не знайду

Джон Ірвінг

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Ольга Тільна

© Видавничий дім «Фабула». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ 1. ПІД ОПІКОЮ БОГОМОЛЬЦІВ І ДАВНІХ ПОДРУГ

Мама Джека Бернса завжди казала, що її син почав акторську кар'єру з пелюшок. Джекові з його дитинства найяскравіше запам'яталися ті моменти, коли йому нестямно хотілося взяти маму за руку. Ніякого вдавання — йому справді цього дуже хотілось.

Звичайно, людина починає по-справжньому запам'ятовувати події лише років з чотирьох-п'яти — та й то з того часу залишаються лише уривки спогадів, а часто і таке, чого насправді не було. Джек добре пам'ятав, як йому вперше захотілося взяти маму за руку, — але можна впевнено сказати, що це був не перший, а сто перший або навіть двісті перший раз.

Коли перед вступом до школи Джек проходив тестування, виявилось, що його словник значно багатший, ніж в однолітків. Нічого дивного — він був єдиною дитиною у матері-одиначки і його співрозмовниками переважно були дорослі. Педагоги в першу чергу зазначили інше — надзвичайні здібності до запам'ятовування послідовності подій; у три роки він демонстрував рівень дев'ятилітніх. А в чотири з'ясувалося, що увагою до дрібниць — наприклад, хто як одягнений, як називаються вулиці, що він ними гуляє, і таке інше — і розумінням лінійності часу Джек зрівнявся з одинадцятирічними.

Для Аліси, мами Джека, всі ці результати виявилися повною несподіванкою — вона ж бо вважала його неуважним, навіть трохи недорозвиненим як на його вік, не живе, а спить на ходу, та все мріє.

Проте восени 1969 року, коли Джекові виповнилося чотири і до школи йому було ще зарано, мама пішла з ним гуляти по Форест-Гілл, досить затишному району Торонто. Коли вони дійшли до рогу вулиць Пиктголл і Хатчингс-Гілл-роуд, мама показала йому школу. Звідти, сказала Аліса, зараз виходитимуть дівчатка.

У школі Святої Хільди (так тоді називався цей заклад) навчалися дівчата від дитячого садка до тринадцятого класу (його ще не відмінили в Канаді в ті часи). Аліса вирішила, що саме тут Джек почне навчатися — незважаючи на те, що він хлопчик. Вона дочекалася, коли відчиняться шкільні двері і звідти повалить юрба дівчаток — одні охайні, інші не дуже, одні з сяючими очима, інші похмурі і ображені на весь світ, одні гарненькі, інші так собі — і тоді виклала Джеку новину:

— Наступного року тут будуть навчати й хлопчиків — але тільки до п'ятого класу.

Джек стояв як укопаний. Це ж треба! Повз нього зліва і справа йшли дівчатка, деякі навіть великі і голосисті. Усі до одної у шкільній формі — потім Джекові не раз думалося, що йому ходити в ній до кінця життя, до могили, — сірі светри, малинові жакети, білі блузки матроського крою.

— Кількість місць обмежена, та вони тебе візьмуть, — сказала мама Джеку. — Я про це подбаю.

— Як? — спитав Джек.

— Я ще цього не знаю, — відповіла Аліса.

Дівчатка носили сірі плісировані спідниці і сірі гольфи, «доколінки», як їх називали в Канаді. Джек уперше бачив стільки оголених дівчачих ніг. Він іще не розумів, який внутрішній моторчик змушував дівчаток скочувати гольфи як не до щиколоток, то принаймні нижче литок, і це робили всі, незважаючи на шкільне правило, згідно з яким «доколінки» треба було натягувати до колін.

Окрім того, Джек Бернс помітив, що дівчата його не бачать, дивляться крізь нього, наче його тут і нема. Але одна не пройшла повз — трохи старша за інших, уже є стегна і навіть груди, і повні губи, точнісінько як у Аліси. Вона подивилася Джекові прямо в очі, ніби не в змозі відвести погляд.

Джекові було всього чотири, і він не міг розібрати — чи то він не може відвести від неї погляд, чи то вона потрапила у пастку і не може дивитися в інший бік. Хай там як, з виразу її обличчя відразу стало ясно: вона щось таке зрозуміла, щось таке вгледіла або розпізнала — і Джек злякався. Може, їй привиділось, який вигляд він матиме, коли стане старшим, або коли зовсім виросте і буде дорослим чоловіком, і від цього видіння вона наповнилася пристрасною і відчайдушним бажанням побачити це скоріше наяву. А може, думав Джек, її переповнили жах і відраза, адже врешті-решт вона відвернулась.

Джек із мамою не сходили з місця, оточені потоками дівчаток, доки ці потоки не вичерпалися: від шуму й тупотіння не лишилось і звуку, а сміх, то радісний, то загрозливий, стих у далині. Тепле повітря ранньої осені зберегло їхній запах; Джек вдихнув і подумав, що то — парфуми. Однак у школі Святої Хільди майже ніхто з учениць не користувався парфумами; цей новий запах був їхнім власним, справжнім запахом цих дівчат. Джек так ніколи й не зміг до нього звикнути, не навчився сприймати його байдужо. Навіть коли перейшов до п'ятого класу, він не забув цього запаху.

— А чому я ходитиму саме до цієї школи? — спитав Джек у мами, коли дівчатка пішли. На вулиці не було нікого, тільки шелестіло опале листя.

— Тому що це — хороша школа, — відповіла Аліса. — І з дівчатками ти будеш у безпеці, — додала вона.

Джек, напевно, був зовсім іншої думки, бо одразу схопив маму за руку.

Тієї осені мама приготувала для Джека чимало сюрпризів. Окрім обіцянки віддати його наступного року до школи Святої Хільди і тієї прогулянки по Форест-Гілл, коли вона показала йому дівчаток у шкільній формі, що скоро зіграють у його житті таку важливу роль, Аліса оголосила, що проїде з Джеком Північною Європою в

пошуках його зниклого татуся. Вона знала, в яких містах той може від них ховатись (вона так і сказала — «Ми з тобою відпрацюємо ці міста»), і от вони з Джеком відшукують його і нагадають про обов'язок перед сином і дружиною. Джек частенько чув, як мама каже: «Він відповідає за нас обох, ми ще повернемо його». Але в чотири роки Джек дійшов висновку, що тато залишив їх назавжди, а особисто його, Джека, так і взагалі ще до народження.

Джек одразу зрозумів, що мама має на увазі під «відпрацюємо». Він уже знав, ким працює його мама. Її батько був татуювальником, і Аліса успадкувала від нього цю професію; більше нічого вона робити не вміла.

Мама сказала, що в Європі роботу їй дадуть колеги; вони живуть саме у потрібних містах. Усім відомо, що Аліса навчилася мистецтва татуювання у свого батька, а він був знаменитим єдинбурзьким татуювальником (працював у портовому передмісті столиці Шотландії — Лейті). Там-то, в Единбурзі, Алісі й випало нещастя познайомитися з Джековим батьком. Там він зробив їй Джека, там потім і покинув вагітну.

Зі слів Аліси, Джеків батько поплив геть до Нової Шотландії, в місто Галіфакс. Він обіцяв забрати її туди, тільки-но знайде хорошу роботу, але новин Аліса так і не дочекалася, зате чуток про нього дійшло цілком достатньо. Перш ніж поїхати з Галіфакса, Джеків татусь залишив там помітний слід.

При народженні Джекового батька назвали Каллум, але потім, ще студентом, він змінив ім'я на Вільям і зробився Вільямом Бернсом. Його батька звали Аласдейр, і Вільям вирішив, що одного кельтського імені на родину цілком достатньо. Вільям — доки не втік ганебно до Канади — закінчив Королівський коледж органістів, тобто був не просто бакалавром музики, а ще й мав диплом органіста. Тож Вільям і познайомився з Алісою у парафіяльній церкві Південного Лейта, де він грав на органі, а вона співала в хорі.

Здавалося б, хлопчик з гарною освітою — до університету Вільям навчався у Херіоті,— який розраховував пробитися до вищих прошарків суспільства, мав би скритися, отримавши як першу роботу місце органіста у якомусь там Південному Лейті — районі, де мешкає переважно робітничий клас. Але Джеків татусь любив жартома казати, що то — нічого, адже Церква Шотландії платить краще, ніж Шотландська єпископальна. Сам Вільям належав до єпископальної церкви, але нічого не мав проти парафіяльної церкви Південного Лейта, на цвинтарі якої за переказами спочивають одинадцять тисяч душ, хоча надгробків там не більше трьохсот.

Біднякам не було дозволено ставити кам'яні пам'ятники. Але, як розповідала Джекові мама, ночами люди приносили на цвинтар прах померлих і крізь цвинтарну огорожу розкидали його по могилах. Джекові потім ночами снилися жахіття — ще б пак, стільки душ носяться в повітрі у пільмі! Та церква була дуже популярна серед місцевих, можливо, саме через цю легенду; а Аліса вважала, що вона сама там померла і вознеслася на небо ще тоді, коли почала співати для Вільяма.

У парафіяльній церкві Південного Лейта орган і хор розташовувалися за спиною в парафіян. Для хористів було всього лише двадцять місць у два ряди. Чоловіки сиділи в другому, жінки — в першому. Коли служили, Вільям просив Алісу висуватися трохи вперед і ледь схилитися, щоб він бачив її всю. Вона носила блакитну сукню («як пір'я в блакитної сойки»,— говорила мама Джекові) з білим коміром. Вона закохалася в Джекового татуса у квітні 1964 року, коли той уперше сів за орган.

— Ми співали гімни на честь Воскресіння,— розповідала Аліса,— а на цвинтарі цвіли крокуси й нарциси.

Судячи з усього, непохований попіль чинив благотворний вплив на цвинтарну флору.

Аліса познайомила юного органіста, який заодно виконував обов'язки хормейстера, зі своїм батьком. У того був тату-салон під назвою «Не здавайся», що було й гаслом портового Лейта. То був перший побачений Вільямом тату-салон, і містився він чи то на Мандерстон-стріт, чи то на Джейн-стріт. У ті часи, розповідала мама Джекові, через Лейт-Вок був перекинутий залізничний міст, що з'єднував Джейн-стріт і Мандерстон-стріт. Звичайно ж, мама казала, на якому боці мосту був салон, але Джек так того й не запам'ятав.

Джек пам'ятав з маминих розповідей, що вони там і жили з батьком, прямо в салоні; акомпанементом усього їхнього життя служив стукіт коліс потягів, що проїжджали повз. Мама називала це «спати на голках» — коли часи були важкі, а між війнами так і було, жити було ніде і доводилося ночувати в тату-салоні. А ще «заснути на голках» означало, що хазяїн салону вмер — і вмер прямо там; так трапилося і з Алісиним батьком. Він «спав на голках» у всіх значеннях цього виразу.

Мати Аліси вмерла при пологах, і батько — Джек ніколи його не бачив — виростив її у світі татуювань. Джек уважав, що інших таких, як його мама, більше на світі немає, тому що в неї самої не було жодного татуювання. Батько сказав їй, щоб вона не татуювала себе, доки не подорослішає як слід і дещо про себе не зрозуміє; найімовірніше, він мав на увазі — не усвідомить, що в ній є міцного, такого, що не зміниться згодом.

— Тож раніше шістдесяти-сімдесяти мені татуювання не світити,— говорила мама Джекові, коли їй не було ще й тридцяти.— І поки я жива, ти теж татуювань собі не роби.

Цим вона хотіла сказати, що синові й думати не варто про те, щоб набити собі тату.

Алісин тато відразу не злюбив Вільяма Бернса, бо молодий органіст зробив собі перше татуювання в той самий день, коли вони

познайомилися. Це були ноти великоднього гімну «Христос воскрес», який Вільям репетирував з Алісою; вони оперізували праве стегно органіста — тож Вільям міг би прочитати їх, сидячи на унітазі. На шкірі були тільки ноти, і той, хто хотів упізнати музику, повинен був їх прочитати — для чого йому довелося б, імовірно, сісти на сусідній унітаз.

Наносячи Вільяму його перше татуювання, батько Аліси відразу сказав їй, що той, він це точно знає, «підсяде на чорнило», стане «колекціонером» — так називали людей, які, зробивши перше татуювання або навіть першу пару дюжин татувань, не можуть зупинитися. Вільям, сказав Алісі батько, буде покривати себе татуюваннями, поки все його тіло не перетвориться в нотний стан, поки не залишиться ні шматочка шкіри, де не стояла б нота. Моторошне пророкування — але Аліса пропустила його повз вуха: її серце вже належало майбутньому тату-маніяку.

До чотирьох років Джек Бернс знав цю історію напам'ять. Але на нього чекав іще один сюрприз. Мама, виголосивши новину про поїздку до Європи, додала:

— Якщо впродовж року ми не знайдемо твого татуса, то ти підеш до школи і ми забудемо про нього назавжди й заживемо своїм життям.

То було жахливе потрясіння. Відтоді як Джек зрозумів, що батька поруч немає — гірше від того, що той кинув сина,— вони з мамою доклали досить багато зусиль, щоб знайти тата, і Джек думав, що вони будуть шукати його все життя. Думка, що тата можна «забути назавжди», не вміщалася в його голові — там ледь вистачило місця для думки про поїздку в далеку й невідому Північну Європу; не розумів Джек і того, як важливо було для мами віддати його до школи.

А річ була в тому, що сама вона школу не закінчила. На тлі Вільяма з його університетською освітою Аліса завжди почувалася

неповноцінною. Вільямові батьки викладали в початковій школі й давали приватні уроки гри на фортепіано сусідським дітям, але вважали, що професійну музичну освіту нічим замінити не можна. На їхню думку, грати на органі в якійсь парафіяльній церкві для їхнього сина було принизливо, і зовсім не тільки через класові відмінності між Единбургом і Лейтом, особливо очевидні у ті часи. Розбіжності між Шотландською єпископальною церквою й Церквою Шотландії теж багато важили.

Батько Аліси до церкви не ходив. Він віддав її до хору, щоб вона подивилася на життя за межами тату-салону; він і уявити не міг, що в церкві, а тим паче в церковному хорі, дочка зустрине свою долю — і не тільки втратить цноту, але ще й приведе свого безсоромного спокусника до нього в салон робити татування!

Вільямові батьки наполягли, щоб той, будучи головним органістом парафіяльної церкви, погодився стати ще й помічником органіста в старому соборі Святого Павла. Головне тут було те, що цей собор належав до Шотландської єпископальної церкви й розташовувався не в Лейті, а в Единбурзі.

Вільяма ж у соборі приваблював орган. Хлопчик сів за піаніно в шість років і до дев'яти справжнього органу навіть не торкався, але вже в сім він приклеїв над клавішами піаніно шматочки паперу, щоб було схоже на органні реєстри. Він почав мріяти про те, як буде грати на органі — і не просто на органі, а на Старому Віллісі, великому органі в соборі Святого Павла.

Якщо Вільямових батьків хвилювало питання престижу,— на їхню думку, посада помічника органіста в соборі була набагато кращою, ніж головного органіста в Південному Лейті,— самого Вільяма це не обходило. Його цікавив виключно Старий Вілліс. То був знаменитий орган і ще більш знаменитий собор; акустика останнього, як Джекові пояснювала мама, забезпечила левову частину їхньої загальної слави. Джек потім не раз думав, чи не

хотіла мама сказати, що в соборі фантастично звучав би будь-який орган — а все тому, що час реверберації, тобто час, за який гучність звуку падає на шістдесят децибелів, відіграє більш важливу роль, ніж якість самого інструмента.

Аліса розповідала синові, як одного разу слухала «органний марафон» у старому соборі. То був цілодобовий концерт, судячи з усього, благодійний; щогодини або щопівгодини до інструмента сідав новий органіст. Порядок виконавців, зрозуміло, визначався корпоративною ієрархією — кращі виконавці грали в кращий час, коли слухачів було найбільше, а інші — коли в соборі й зовсім могло нікого не бути. Юному Вільямові Бернсу орган дістався за пів години до опівночі.

Собор був заповнений ледь наполовину. Найуважнішим слухачем була мама Вільяма, десь у залі сидів і наступний у черзі виконавець, який мав заступати на вахту опівночі.

Вільям, звичайно, не збирався втрачати шанс зіграти на унікальній реверберації в соборі — і тому вибрав гучну п'єсу. Якщо Джек правильно зрозумів, до чого хилить Аліса, то татусь неодмінно хотів, щоб його почули, і що більше людей, то ліпше, тому вибрав Боельманову токкату, яку Аліса називала не інакше як «натхненним усесвітнім гуркотом».

Поряд із старим собором іде вузька вуличка, на яку є окремий вихід. Тієї ночі під стіною собору на цій вуличці лежав, намагаючись якось сховатися від дощу, місцевий п'яничка, яких в Единбурзі безліч. Чи то його ноги вже не тримали, чи, може, він завжди там ночував, але жоден у світі п'яниця не засне під Боельманову токкату — навіть за межами собору.

Аліса обожнювала зображувати реакцію п'яниці.

— Ану припиніть це 'лядське чортзна-що! Я тут, 'лядь, на ніч приліг поспати, 'лядь, що твій ангел, розумієш, а тут якась сука сіла за свій 'лядський орган! Цей 'лядський гуркіт перебудить, 'лядь,

усіх небіжчиків!

Була б Алісіна воля, пияка на місці побив би грім за такі слова, вимовлені поряд із церквою, але перш ніж Господь устиг завдати свого удару, по клавішах знову вдарив Вільям — голосніше, ніж дотепер. Він заграв так голосно, що людям довелося рятуватися втечею; у старому соборі не залишилося жодної людини. Гості дослухували музику зовні під дощем; поруч із Алісою стояв опівнічний змінник Вільяма. «За п'яним матюкальником і слід прохолов,— розповідала Аліса синові,— видно, пішов шукати місце, куди не долинають чарівні звуки Боельманової токкати!»

Успіх був у буквальному значенні оглушливий, але Вільям Бернс залишився органом незадоволений. Побудували його 1888 року, й інструмент був би непоганим, якби дійшов до наших днів у первісному вигляді. Але, як сказав Вільям, із органом «погано поводитися», і на той час, коли йому випав шанс сісти за пульт, цей інструмент уже пережив реставрацію й електрифікацію антивікторіанських шістдесятих.

Але яке було Алісі діло до органа! Вона була в розпачі — Вільям пішов з поста органіста в Лейті, і піти за ним у старий собор вона не могла — у ті часи там був винятково чоловічий хор. А сидючи разом з парафіянами, Аліса бачила лише Вільямову спину.

Як же вона заздрила хористам! Мало того що перед службою вони урочистою процесією проходили перед паствою — вони ще й сиділи перед нею, лицем до всіх, а не позаду, ніким не помічені, як у Лейті. Далі — гірше: Аліса довідалася, що крім неї в Джекового татуса закохалися й інші хористки, але з них усіх завагітніла лише вона сама.

Помічник органіста в старому соборі підкорявся й головному органістові, і настоятелеві; зрозуміло, факт, що від такого важливого співробітника завагітніло якесь дівчисько — дочка якогось татуювальника з Лейта, зазначені особи не могли залишити

без уваги, так само як і вся Шотландська єпископальна церква разом з амбіційними батьками Вільяма. Кому спало на думку «дати йому вшитися в Нову Шотландію» — як це називала Аліса,— Джек так ніколи й не довідався, але, вірогідно, руку до цього доклали і церква, і батьки.

Зі старого собору Святого Павла в Единбурзі, Шотландія, Вільям просто перемістився до собору Святого Павла в Галіфаксі, Канада. Той належав Канадській англіканській церкві, і там не було Старого Вілліса. Кращий орган у Галіфаксі стояв у Першій баптистській церкві на Оксфорд-стріт. Зважаючи на все, вибирати Вільямові не довелося — музика для нього була головним, він не мав нічого проти того, щоб грати в баптистів, але там місце було зайняте, а органіст у соборі Святого Павла саме йшов на пенсію.

«Слід», який, за твердженням Аліси, Вільям залишив у Галіфаксі, був ще одним романом з хористкою, а то й із двома; ходили чутки, що була в нього іще якась дама старшого віку. Минуло небагато часу, і в англіканців суттєво поменшало бажання бачити Вільяма в себе; Аліса казала, що потенційна кар'єра Вільяма в баптистів теж не була б тривалою.

Вільямові батьки говорили їй, начебто не посилали синові грошей, а з його місця перебування таємниці не робили, так вона розповідала. Перше, найімовірніше, правда — у них було не так багато грошей. Але Аліса була не в змозі повірити, що вони не намагалися сховати його від неї. А коли Вільяму довелося бігти з Галіфакса — незадовго до того, як туди приїхала Аліса,— йому точно потрібні були гроші. Він зробив собі нове татуювання — Аліса довідалася про це, коли взялася шукати його в Галіфаксі, від Чарлі Сноу, хазяїна салону (електричні татуювальні машини там працювали від батарей), куди заходив Вільям. Там же вона довідалася, що по якомусь часі Вільям знайшов роботу в Торонто, але швидко її втратив.

Аліса ніколи не звинувачувала старий собор і єпископальну церкву в тому, що вони, як їй думалося, допомогли Вільямові втекти до Нової Шотландії: на превеликий подив, гроші їй на переїзд через океан у пошуках органіста зібрали саме парафіяни собору, а зовсім не її рідна громада в Південному Лейті.

Англіканці в Галіфаксі теж зустріли її привітно і надали допомогу. Ба більше, вони дали Алісі житло в парафіяльному притулку при соборі, що на розі Арджайл-стріт і Принц-стріт; їй настав час народжувати.

Народжувала вона Джека Бернса тяжко. «Кесарів»,— говорила мама Джеку, коли вони припливли до Європи. Чотирирічний Джек думав, що це — назва відділення в лікарні в Галіфаксі, де проходять важкі пологи. Пізніше — можливо, під час їхньої подорожі Європою, можливо, після повернення до Канади — він довідався, що таке кесарів розтин. Тоді ж йому пояснили, чому він не може митися з мамою в душі й бачити її без одягу. Аліса так йому й сказала:

— Не хочу, щоб ти бачив шрам від кесарева.

Отже, Джек Бернс народився в Галіфаксі, оточений турботами прочан із собору Святого Павла — не єдинбурзького, а іншого. Аліса з теплотою згадувала їхнє співчуття до хористки, що збилася зі шляху; а от до її розпусного спокусника, який до того ж встиг побути членом їхньої громади, вони відчували найглибше презирство. Видно, Шотландська єпископальна й Канадська англіканська церкви дихають одним повітрям. Як видно з усього, саме англіканці доклали зусиль до того, щоб Вільям не затримався в Торонто надовго.

— Церква переслідувала його, як ангел з караючим мечем,— любила говорити Аліса.

Після народження Джека Аліса влаштувалася працювати до Чарлі Сноу. Чарлі був родом із Англії, служив у Першу світову

матросом на британському торговельному флоті. Розповідали, начебто він утік з корабля в Монреалі й навчився татуювати у Фредді Болдуїна, теж англійця, ветерана Англо-бурскої війни.

Вони обоє були приятелями Великого Омі. Омі наїжджав до Галіфакса з цирком; щоб побачити його повністю покрите татуюванням лице, люди платили гроші. Коли ж Омі йшов з арени, то надівав маску.

— Задурно його так ніхто й не побачив,— говорила мама Джекові, і хлопчикові снилися нові жахіття: страхітливі татуювання на лиці Великого Омі.

У Чарлі Сноу Аліса навчилася мити татуювальні машини етиловим спиртом; шланги вона чистила йоржиками для люльок, вимоченими в горілці, і щоночі кип'ятила голки. Для цього вона використовувала каструлі, в яких зазвичай варять омарів, розповідала Аліса синові.

Чарлі Сноу був також відомий тим, що сам робив із лляної тканини бинти. Про гепатит тоді ніхто не чув, пояснювала Аліса.

Від неї Джек довідався, що найкрасивіше татуювання на тілі Чарлі Сноу — робота Фредді Болдуїна. На грудях, там, де серце, Фредді помістив Сидячого Бика, на правий бік — генерала Кастера анфас, а прямо посередині, над грудиною, пустив плавати корабель під усіма вітрилами. Одна з його щогл закінчувалася на ключиці, і там розвівався вимпел «Вертаюся додому».

Додому Чарлі повернувся тільки 1969 року, вісімдесятилітнім, і незабаром помер від виразки. Аліса чимало навчилася в Чарлі, але от як татуювати японського коропа, їй показав Джеррі Своллоу, відомий у тату-світі як Матросик Джеррі. Він прийшов до Чарлі підмайстром 1962 року. Аліса любила говорити, що вони з Джеррі одночасно були у Чарлі підмайстрами, але насправді вона навчилася цього мистецтва набагато раніше, від батька у Лейті.

Джекова мама вміла наносити татуювання задовго до того, як її прибило до берегів Нової Шотландії.

Джек Бернс зовсім не пам'ятав міста, у якому народився; до чотирьох років для нього існувало лише одне місто — Торонто. Він був зовсім ще маленьким, коли його мама почула, що швидкий тато з'явився в столиці Онтаріо, і вони полетіли слідом за ним. Але хитрун знову встигнув утекти з міста до їхнього приїзду — втім, вони не здивувалися. Коли ж Джек трохи підріс і почав розуміти, що тата нема, до Аліси дійшли чутки, що Вільям іще раз перетнув Атлантику й живе в Європі.

Усю свою юність Джек гадав, чи не тому він опинився в школі Святої Хільди, що колись там побував його татусь. Аліса ж довідалася про неї тільки тому, що шукала Вільяма,— виявилося, школа, нічого не відаючи про його репутацію, найняла його хормейстером для хору старшокласниць (з дев'ятого по тринадцятий клас). Мало того, Вільям давав школяркам ще й приватні уроки фортепіано; завдяки значним успіхам на цих двох музичних нивах він одержав ще й місце органіста в церкві при школі. Можна тільки уявляти, що думав Джек про пригоди свого тата в школі для дівчаток!

• • •

Далі — у повній книжці «Доки я тебе не знайду».
nashaknyga.com.ua